HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători)

18 noiembrie 2026*

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Codul vamal al Uniunii – Dreptul la o cale de atac – Articolul 44 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 – Rambursarea sau remiterea taxelor la import și la export – Articolul 116 din Regulamentul nr. 952/2013 – Suspendarea termenului pentru prezentarea unei cereri de rambursare sau de remitere în cazul unei căi de atac împotriva notificării datoriei vamale – Articolul 121 alineatul (3) din Regulamentul nr. 952/2013 – Cerere de remitere ulterioară unei hotărâri în primă instanță prin care se confirmă datoria vamală – Relația dintre dreptul la o cale de atac și dreptul de a prezenta o cerere de remitere în fața autorităților vamale – Transmiterea cererii de remitere către Comisie”

În cauza T-670/25,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Curtea de Apel Constanța (România), prin decizia din 14 mai 2025, primită de Curte la 11 septembrie 2025, în procedura

Elvada Company SRL

împotriva

Ministerului Finanțelor – Autoritatea Vamală Română,

TRIBUNALUL (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători),

compus din domnul M. Sampol Pucurull (raportor), președinte, doamna T. Pynnä, domnul J. Laitenberger, doamna M. Stancu și domnul W. Valasidis, judecători,

avocat general: domnul J. Martín y Pérez de Nanclares,

grefier: domnul T. Henze, grefier ad-interim,

având în vedere transmiterea cererii preliminare de către Curte Tribunalului la 30 septembrie 2025, în temeiul articolului 50b al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene,

având în vedere domeniul menționat la articolul 50b primul paragraf litera (c) din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și lipsa unei chestiuni independente de interpretare în sensul articolului 50b al doilea paragraf din statutul menționat,

* Limba de procedură: româna.

având în vedere faza scrisă a procedurii,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Elvada Company, de G. Covrig, avocată;

– pentru guvernul român, de E. Gane, L. Ghiță și A. Wellman, în calitate de agente;

– pentru Comisia Europeană, de M. Björkland și E. Stamate, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 44 și 116, precum și a articolului 121 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal al Uniunii”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Elvada Company SRL (denumită în continuare „Elvada”), o societate de drept român, pe de o parte, și Ministerul Finanțelor – Autoritatea Vamală Română, pe de altă parte, în legătură cu două cereri de remitere privind taxe vamale referitoare la importul de biciclete electrice, depuse de Elvada.

Cadrul juridic

3 Articolul 44 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Dreptul la o cale de atac”, are următorul cuprins:

„(1) Orice persoană are dreptul de a exercita o cale de atac împotriva deciziilor privind aplicarea legislației vamale, luate de autoritățile vamale și care o privesc direct și individual.

[…]”

4 Potrivit articolului 108 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Termene generale de plată și suspendarea termenului de plată”:

„[…]

(3) Termenul pentru plata cuantumului taxelor la import sau la export corespunzător unei datorii vamale se suspendă în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) în cazul în care cererea de remitere a taxelor este introdusă conform articolului 121;

[…]”

5 Articolul 116 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Dispoziții generale”, prevede:

„(1) Sub rezerva condițiilor stabilite în prezenta secțiune, cuantumul taxelor la import și la export se rambursează sau se remite din oricare dintre motivele următoare:

(a) taxe la import sau la export percepute în exces;

(b) mărfuri defecte sau neconforme cu dispozițiile contractului;

(c) eroarea autorităților competente;

(d) echitate.

[…]

(3) În cazul în care autoritățile vamale consideră că rambursarea sau remiterea ar trebui acordate în baza articolului 119 sau a articolului 120, statul membru în cauză transmite dosarul Comisiei pentru luarea unei decizii în unul dintre următoarele cazuri:

(a) în cazul în care autoritățile vamale consideră că circumstanțele speciale sunt cauzate de nerespectarea de către Comisie a obligațiilor sale;

(b) în cazul în care autoritățile vamale consideră că Comisia a comis o eroare în sensul articolului 119;

(c) în cazul în care circumstanțele cazului sunt legate de rezultatele unei anchete a Uniunii efectuate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistența reciprocă între autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea dintre acestea și Comisie în vederea asigurării aplicării corespunzătoare a legislației din domeniile vamal și agricol sau efectuate pe baza unei alte legislații a Uniunii sau a unui acord încheiat de Uniune cu anumite țări sau grupuri de țări, în care se prevede posibilitatea de a se proceda la realizarea unor astfel de anchete ale Uniunii;

(d) în cazul în care cuantumul pe care persoana în cauză poate fi obligată să îl plătească la una sau mai multe operațiuni de import sau de export egalează sau depășește 500 000 EUR ca urmare a unei erori sau a unor circumstanțe speciale.

În pofida primului paragraf, dosarele nu se transmit în niciuna dintre următoarele situații:

(a) în cazul în care Comisia a adoptat deja o decizie privind un caz în care se prezintă elemente de fapt și de drept comparabile;

(b) în cazul în care Comisia este deja sesizată cu privire la un caz în care se prezintă elemente de fapt și de drept comparabile.

[…]”

6 Potrivit articolului 119 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Eroarea autorităților competente”:

„(1) În alte cazuri decât cele menționate la articolul 116 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolele 117, 118 și 120, un cuantum de taxe la import sau la export se rambursează sau se remite în cazul în care, ca urmare a unei erori a autorităților competente, cuantumul datoriei vamale notificate inițial a fost inferior cuantumului de plătit, cu condiția ca următoarele condiții să fie îndeplinite:

(a) debitorul nu ar fi putut, în mod rezonabil, să detecteze eroarea; și

(b) debitorul a acționat cu bună-credință.

[…]

(3) În cazul în care statutul preferențial al mărfurilor este stabilit pe baza unui sistem de cooperare administrativă cu autoritățile unei țări sau ale unui teritoriu situat în exteriorul teritoriului vamal al Uniunii, eliberarea unui certificat de către aceste autorități, în cazul în care acesta se dovedește a fi incorect, constituie o eroare care nu ar fi putut fi detectată în mod rezonabil, în sensul alineatului (1) litera (a).

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care eliberarea acestui certificat rezultă dintr-o prezentare incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care este evident că autoritățile emitente aveau la cunoștință sau trebuiau în mod rezonabil să aibă la cunoștință faptul că mărfurile nu corespund condițiilor fixate pentru acordarea beneficiilor regimului preferențial.

Debitorul este considerat a fi de bună-credință în cazul în care este în măsură să demonstreze că, pe parcursul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate eforturile necesare pentru a garanta că toate condițiile privind tratamentul preferențial au fost întrunite.

Debitorul nu poate însă să invoce buna sa credință în cazul în care Comisia Europeană a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* un aviz indicând că existau îndoieli temeinice în legătură cu aplicarea corectă a regulii preferențiale de către țara sau teritoriul beneficiar.”

7 Articolul 120 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Echitatea”, prevede:

„(1) În alte cazuri decât cele menționate la articolul 116 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolele 117, 118 și 119, se procedează la rambursarea sau la remiterea cuantumului taxelor la import sau la export, din motive de echitate, în cazul în care datoria vamală ia naștere în condiții speciale în care nicio fraudă sau neglijență evidentă nu poate fi atribuită debitorului.

(2) Existența circumstanțelor speciale menționate la alineatul (1) este stabilită în cazul în care reiese clar din circumstanțele cazului că debitorul se află într-o situație excepțională în raport cu alți operatori care desfășoară aceeași activitate și că, în absența unor astfel de circumstanțe, nu ar fi suferit prejudiciul cauzat de perceperea cuantumului reprezentând taxe la import sau la export.”

8 Articolul 121 din Codul vamal al Uniunii, intitulat „Procedura pentru rambursare și remitere”, dispune:

„(1) Cererile de rambursare sau de remitere prezentate în conformitate cu articolul 116 se depun la autoritățile vamale în termenele următoare:

(a) în caz de taxe la import sau la export percepute în exces, de eroare a autorităților competente sau în cazul în care se impune aplicarea principiului echității, în termen de trei ani de la data notificării datoriei vamale;

[…]

(2) În cazul în care autoritățile vamale nu sunt în măsură, ținând seama de motivele invocate, să acorde rambursarea sau remiterea unui cuantum reprezentând taxe la import sau la export, este necesar să examineze temeinicia unei cereri de rambursare sau remitere ținând seama de celelalte motive de rambursare sau de remitere, menționate la articolul 116.

(3) În cazul în care se exercită o cale de atac împotriva notificării datoriei vamale în temeiul articolului 44, termenele menționate la alineatul (1) primul paragraf sunt suspendate începând de la data la care se introduce acțiunea, pe durata procedurii respective.

[…]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

9 Elvada este o societate de drept român care desfășoară activități de transport maritim și rutier, de comisionar și de regim de antrepozit.

10 Elvada a importat în România biciclete electrice pe care le-a declarat, pe baza certificatelor ATR de circulație a mărfurilor, ca originare din Turcia. Pe acest temei, ea a beneficiat de un tratament preferențial constând în aplicarea unei taxe vamale de 0 %.

11 La 31 mai 2023, serviciile Direcției Regionale Vamale București (România) au efectuat un control vamal la societatea Elvada. În cadrul acestui control, serviciile Direcției Regionale Vamale București, întemeindu-se, printre altele, pe o investigație efectuată în anul 2022 de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) la doi exportatori turci de biciclete electrice, au apreciat că bicicletele electrice importate de Elvada în România trebuiau considerate, la întocmirea formalităților vamale, ca fiind originare din China, iar nu din Turcia.

12 În consecință, printr-o decizie de regularizare a situației din 31 mai 2023 (denumită în continuare „decizia de regularizare”), Direcția Regională Vamală București a stabilit că Elvada datorează pentru importurile de biciclete electrice în discuție în litigiul principal taxe vamale la nivelul aplicabil bicicletelor electrice originare din China, precum și taxe antidumping de 62,1 % și taxe compensatorii de 17,2 %, în conformitate cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/72 al Comisiei din 17 ianuarie 2019 de instituire a unei taxe compensatorii definitive la importurile de biciclete electrice originare din Republica Populară Chineză (JO 2019, L 16, p. 5) și cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/73 al Comisiei din 17 ianuarie 2019 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de colectare definitivă a taxei provizorii instituite la importurile de biciclete electrice originare din Republica Populară Chineză (JO 2019, L 16, p. 108).

13 Elvada a introdus o acțiune împotriva deciziei de regularizare la Curtea de Apel Constanța (România), care este instanța de trimitere. În susținerea acestei acțiuni, ea a invocat, printre altele, dispozițiile articolelor 116-120 din Codul vamal al Uniunii și a susținut că era de bună-credință și că s-a asigurat la unul dintre exportatorii bicicletelor electrice în discuție în litigiul principal de originea acestora.

14 Instanța de trimitere a respins acțiunea prin sentința din 10 octombrie 2024. Cu privire la problema de fond, care era aceea dacă bicicletele electrice importate de Elvada trebuiau considerate ca fiind originare din China sau din Turcia, aceasta a stabilit că decizia de regularizare a fost emisă în condiții de legalitate. În ceea ce privește motivul invocat de Elvada, întemeiat pe buna-credință și pe articolele 116-120 din Codul vamal al Uniunii, aceasta a arătat că aceste dispoziții reglementau situația opusă celei din cauza principală, și anume aceea în care debitorul taxelor la import sau la export trebuia să beneficieze de o rambursare sau de o remitere a taxelor. Elvada a formulat recurs împotriva acestei sentințe la Înalta Curte de Casație și Justiție (România).

15 La 11 octombrie 2024, Elvada a depus la două birouri vamale teritoriale (denumite în continuare „birourile vamale”) o cerere de remitere integrală a taxelor stabilite în sarcina sa, completată, la 14 octombrie 2024, cu o a doua cerere de remitere (denumite în continuare „cererile de remitere”).

16 În susținerea cererilor de remitere, Elvada a invocat, cu titlu principal, eroarea autorităților competente, în sensul articolului 116 alineatul (1) litera (c) și al articolului 119 din Codul vamal al Uniunii. Aceasta a arătat că, deși OLAF notificase încă din luna mai 2022 suspiciunile sale cu privire la originea bicicletelor electrice exportate din Turcia către Uniunea Europeană, ea a continuat să importe biciclete electrice fără constituirea unei garanții, bazându-se pe documentele pe care le primise și pe care le verificase la autoritățile vamale române și turce. Elvada a solicitat de asemenea autorităților vamale, conform articolului 121 alineatul (2) din Codul vamal al Uniunii, să examineze cererile de remitere din perspectiva echității, în temeiul articolului 116 alineatul (3) litera (d) și al articolului 120 din acest cod.

17 În plus, Elvada a solicitat autorităților vamale să transmită cererile de remitere Comisiei Europene spre aprobare și, în temeiul articolului 108 alineatul (3) litera (a) din Codul vamal al Uniunii, să constate suspendarea de drept a termenului de plată care îi fusese acordat prin decizia de regularizare.

18 Birourile vamale au răspuns societății Elvada, în esență, că apreciau că nu erau îndeplinite condițiile pentru transmiterea cererilor de remitere Comisiei, dar că aceste cereri urmau să fie reanalizate după soluționarea definitivă a acțiunii în anulare introduse împotriva deciziei de regularizare.

19 În răspunsurile la cererile de remitere, birourile vamale au arătat că aceste cereri fuseseră formulate ca urmare a respingerii pe fond în primă instanță a acțiunii în anularea deciziei de regularizare, că argumentele invocate în cererile menționate și în această acțiune erau aceleași și că ele nu se puteau substitui instanței, care fusese mai întâi învestită. Condițiile de admisibilitate a cererilor de remitere nu ar fi, așadar, îndeplinite.

20 Birourile vamale au adăugat că hotărârea definitivă care urma să fie pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție va avea autoritate de lucru judecat atât față de Elvada, cât și față de autoritățile vamale. Tot potrivit acestor birouri, din articolul 121 alineatele (1) și (3) din Codul vamal al Uniunii reieșea că termenul pentru depunerea și examinarea unei cereri de rambursare sau

remitere era suspendat de la data introducerii acțiunii și până la soluționarea definitivă a cauzei de către instanțele naționale. Pe de altă parte, în ceea ce privește suspendarea termenului de plată stabilit prin decizia de regularizare, birourile vamale au arătat că acesta era împlinit la data depunerii cererilor de remitere, astfel încât solicitarea de suspendare a termenului nu mai avea obiect.

21 Întrucât nu a fost de acord cu birourile vamale, Elvada a sesizat instanța de trimitere, solicitând obligarea Ministerului Finanțelor – Autoritatea Vamală Română, pe de o parte, să transmită cererile de remitere Comisiei și, pe de altă parte, să suspende plata taxelor vamale care îi fuseseră impuse.

22 Ținând seama de cererile formulate de Elvada și de apărările formulate de Ministerul Finanțelor – Autoritatea Vamală Română, instanța de trimitere consideră că este necesar să se determine, în primul rând, dacă din cuprinsul articolului 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii rezultă că, în cazul exercitării unei căi de atac împotriva unei datorii vamale, o cerere de remitere nu poate fi depusă decât la finalizarea procedurii căii de atac, în al doilea rând, dacă autoritățile vamale rămân obligate să transmită o cerere de remitere a unei datorii vamale Comisiei în temeiul articolului 116 alineatul (3) din acest cod în ipoteza în care o cale de atac exercitată împotriva acestei datorii a fost respinsă printr-o decizie judecătorească nedefinitivă și, în al treilea rând, dacă plata unei datorii vamale este suspendată prin introducerea unei cereri de remitere, chiar și atunci când aceasta, ca urmare a exercitării în prealabil a unei căi de atac, a fost formulată după expirarea termenului de plată. Instanța de trimitere arată că nu a identificat în jurisprudența Curții hotărâri pronunțate în cauze similare.

23 În aceste condiții, Curtea de Apel Constanța a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 44, articolul 116 și articolul 121 alineatul (3) din [Codul vamal al Uniunii] trebuie interpretate în sensul că dreptul la o cale de atac împotriva notificării datoriei vamale și cererea de remitere se exclud reciproc, iar exercitarea dreptului la o cale de atac conduce la inadmisibilitatea unei cereri de remitere ulterioare formulate înainte de terminarea procedurii judiciare?

2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este negativ, articolul 116 alineatul (3) din [Codul vamal al Uniunii] trebuie interpretat în sensul că autoritățile vamale pot refuza trimiterea dosarului Comisiei pentru luarea unei decizii, apreciind ele însele că nu sunt îndeplinite condițiile de remitere prevăzute de articolul 119 din [acest cod], în mod special când această apreciere se bazează pe existența unei hotărâri judecătorești care nu are caracter definitiv, pronunțată ca urmare a exercitării dreptului la acțiune, prin care se constată legalitatea deciziei autorității vamale?

3) În cazul în care răspunsul la a doua întrebare este în sensul că autoritățile vamale nu pot refuza trimiterea dosarului Comisiei pentru luarea unei decizii, articolul 121 alineatul (3) din [codul menționat] trebuie interpretat în sensul că plata cuantumului taxelor la import sau la export corespunzător unei datorii vamale se suspendă chiar dacă cererea de remitere este formulată după expirarea termenului de plată?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

24 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 44 și 116, precum și articolul 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că dreptul de a formula o cale de atac împotriva notificării unei datorii vamale în temeiul articolului 44 din acest cod și dreptul de a prezenta o cerere de remitere a acestei datorii la autoritățile vamale în temeiul articolelor 116 și 121 din codul menționat se exclud reciproc și dacă exercitarea dreptului la o cale de atac în fața unei autorități judiciare conduce la inadmisibilitatea unei cereri de remitere ulterioare, formulată înainte de terminarea procedurii judiciare.

25 Articolul 116 alineatul (1) primul paragraf din Codul vamal al Uniunii prevede dreptul la rambursarea sau la remiterea taxelor la import și la export în anumite circumstanțe, care includ, printre altele, perceperea în exces, eroarea autorităților competente și echitatea.

26 Astfel cum reiese din cuprinsul articolului 121 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal al Uniunii, în caz de taxe la import sau la export percepute în exces, de eroare a autorităților competente sau în cazul în care se impune aplicarea principiului echității, cererea de rambursare sau de remitere se depune în termen de trei ani de la data notificării datoriei vamale.

27 Conform articolului 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, acest termen de trei ani este suspendat în cazul în care se exercită o cale de atac împotriva notificării datoriei vamale în temeiul articolului 44 din acest cod, începând de la data la care se introduce acțiunea, pe durata procedurii respective.

28 Este necesar să se determine dacă articolul 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii acordă debitorului unei datorii vamale, dacă mai există interes, dreptul de a introduce o cerere de remitere după finalizarea procedurii judiciare pe care a inițiat-o în temeiul articolului 44 din acest cod, fără însă a-l obliga să aștepte finalizarea acestei proceduri pentru a introduce o asemenea cerere, sau dacă această dispoziție interzice introducerea și examinarea unei cereri de remitere în paralel cu procedura menționată.

29 În vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, este necesar să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul ei și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte (a se vedea Hotărârea din 17 noiembrie 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punctul 12 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 iulie 2020, Pfeifer & Langen, C-97/19, EU:C:2020:574, punctul 34 și jurisprudența citată).

30 Referitor la modul de redactare a articolului 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, trebuie să se arate, asemenea Comisiei, că această dispoziție nu privește decât termenele în care o cerere de rambursare sau de remitere a unei datorii vamale poate fi depusă la autoritățile vamale în cazul în care a fost formulată o cale de atac în temeiul articolului 44 din acest cod pentru a contesta această datorie. Articolul 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii nu prevede că examinarea cererilor de rambursare sau de remitere a unei datorii vamale trebuie suspendată în cazul introducerii unei căi de atac împotriva aceleiași datorii. O asemenea precizare figurează în textul articolului 222 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2026/2108 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2026 de instituire a Codului vamal al Uniunii, de înființare a

Autorității Vamale a Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentului nr. 952/2013 (JO L, 2026/2108). Această dispoziție va înlocui articolul 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii de la 21 septembrie 2027, conform articolului 287 alineatul (2) din Regulamentul 2026/2108.

31 Prin urmare, trebuie să se constate că textul articolului 44, precum și cel al articolului 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii nu conțin nicio precizare potrivit căreia dreptul de a introduce o cale de atac împotriva notificării unei datorii vamale în temeiul articolului 44 din acest cod și dreptul de a prezenta o cerere de remitere a acestei datorii la autoritățile vamale în temeiul articolelor 116 și 121 din codul menționat s-ar exclude reciproc.

32 În ceea ce privește contextul în care se înscriu articolele 44 și 116 și articolul 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, trebuie să se arate că articolul 44 din acest cod face parte din secțiunea 6, denumită „Căi de atac”, din capitolul 2, denumit „Drepturile și obligațiile persoanelor în ceea ce privește legislația vamală”, din titlul I, denumit la rândul său „Dispoziții generale”, din codul menționat și prevede dreptul la o cale de atac împotriva oricărei decizii privind aplicarea legislației vamale. În schimb, articolele 116 și 121 din Codul vamal al Uniunii sunt cuprinse în secțiunea 3, denumită „Rambursarea și remiterea”, din capitolul 3, denumit „Recuperarea, plata, rambursarea și remiterea cuantumului valorii taxelor la import sau la export”, din titlul III, denumit la rândul său „Datorie vamală și garanții”, din același cod.

33 Astfel, din contextul articolelor 116 și 121 din Codul vamal al Uniunii reiese că legiuitorul Uniunii a conceput procedura de rambursare sau de remitere a datoriilor vamale ca fiind independentă de posibilitatea de a introduce o cale de atac împotriva deciziei prin care se notifică aceste datorii.

34 În ceea ce privește obiectivele urmărite de reglementarea în discuție în litigiul principal, articolul 44 din Codul vamal al Uniunii urmărește să garanteze dreptul operatorilor economici de a formula o cale de atac împotriva unei decizii a unei autorități vamale. Astfel, după cum reiese din considerentele (26) și (27) ale Codului vamal al Uniunii, revine statelor membre sarcina de a prevedea un sistem de căi de atac care să permită asigurarea respectării dreptului fundamental la protecția jurisdicțională efectivă, așa cum este garantat la articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [Hotărârea din 13 mai 2026, *G* (Retroactivitatea unei decizii ITO), T-150/25, EU:T:2026:345, punctele 37 și 38].

35 Reiese din jurisprudență că procedura de remitere sau de rambursare a taxelor la import are ca scop, printre altele, să limiteze plata ulterioară a taxelor la cazurile în care o astfel de plată era justificată și compatibilă cu principiile fundamentale, printre care principiul protecției încrederii legitime. Acest mecanism de rambursare sau de remitere a taxelor constituie o clauză generală de echitate, destinată, printre altele, să acopere situații excepționale. Astfel, rambursarea sau remiterea taxelor la import, care nu pot fi acordate decât în condițiile și în cazurile prevăzute expres, constituie o excepție de la regimul normal al importurilor și al exporturilor (a se vedea Hotărârea din 16 aprilie 2015, Schenker Customs Agency/Comisia, T-576/11, EU:T:2015:206, punctele 43 și 44 și jurisprudența citată).

36 Așadar, nu este exclus ca un debitor să conteste existența unei datorii vamale în cadrul unei căi de atac introduse în temeiul articolului 44 din Codul vamal al Uniunii și să prezinte ulterior, înainte de finalizarea procedurii căii de atac, o cerere de rambursare sau de remitere întemeiată pe articolele 119 și 120 din acest cod, susceptibilă să fie transmisă Comisiei în vederea adoptării unei decizii, în conformitate cu articolul 116 alineatul (3) din codul menționat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de această dispoziție.

37 Cu privire la acest ultim aspect s-a statuat deja că, în situația în care o instanță națională sesizată cu o acțiune îndreptată împotriva înștiințării de plată a taxelor la import are cunoștință, în cursul procedurii inițiate în fața sa, de sesizarea Comisiei de către autoritățile vamale cu o cerere de remitere a aceleiași datorii, aceasta are obligația să evite luarea unor decizii contrare unei decizii preconizate de Comisie. Aceasta presupune ca această instanță, care nu poate înlocui aprecierea Comisiei cu propria apreciere, să poată suspenda judecarea cauzei în așteptarea deciziei Comisiei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 noiembrie 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, punctul 66 și jurisprudența citată).

38 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolele 44 și 116, precum și articolul 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că dreptul de a formula o cale de atac împotriva notificării unei datorii vamale în temeiul articolului 44 din acest cod și dreptul de a prezenta o cerere de remitere a acestei datorii la autoritățile vamale în temeiul articolelor 116 și 121 din codul menționat nu se exclud reciproc și că exercitarea dreptului la o cale de atac în fața unei autorități judiciare nu conduce la inadmisibilitatea unei cereri de remitere ulterioare, formulată înainte de terminarea procedurii judiciare.

Cu privire la a doua întrebare

39 În cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și instanța Uniunii instituite prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, instanța Uniunii trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. Astfel, misiunea instanței Uniunii este de a interpreta toate dispozițiile dreptului Uniunii care sunt necesare instanțelor naționale pentru a statua în cauzele cu care sunt sesizate, chiar dacă respectivele dispoziții nu sunt expres indicate în întrebările adresate de aceste instanțe [a se vedea Hotărârea din 12 decembrie 2019, Instituto Nacional de la Seguridad Social (Supliment la pensie pentru mame), C-450/18, EU:C:2019:1075, punctul 25 și jurisprudența citată].

40 În prezenta cauză, chiar dacă pe plan formal instanța de trimitere a avut în vedere în întrebarea sa doar condițiile de remitere prevăzute la articolul 119 din Codul vamal al Uniunii, această împrejurare nu împiedică Tribunalul să îi furnizeze toate elementele de interpretare a dreptului Uniunii care pot fi utile pentru soluționarea cauzei cu care este sesizată, indiferent dacă instanța menționată s-a referit sau nu la ele în enunțul întrebării sale. În această privință, revine instanței Uniunii sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională, mai ales din motivarea deciziei de trimitere, elementele din dreptul menționat care necesită o interpretare având în vedere obiectul litigiului [a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2019, Instituto Nacional de la Seguridad Social (Supliment la pensie pentru mame), C-450/18, EU:C:2019:1075, punctul 26].

41 În speță, trebuie să se observe că, pe de o parte, articolul 116 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii privește condițiile de remitere prevăzute la articolele 119 și 120 din acest cod și că, pe de altă parte, articolul 121 alineatul (2) din codul menționat impune autorităților vamale să examineze o cerere de remitere în raport cu toate motivele menționate la articolul 116 din același cod. În plus, din cuprinsul punctului 16 de mai sus reiese că reclamanta din litigiul principal a invocat în susținerea cererii sale de remitere atât articolul 119 din Codul vamal al Uniunii, cât și articolul 120 din acest cod.

42 În aceste condiții, întrebarea adresată de instanța de trimitere trebuie înțeleasă ca urmărind în esență să se determine dacă articolul 116 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că, în prezența unei hotărâri judecătorești care nu are caracter definitiv și care confirmă legalitatea unei datorii vamale, autoritățile vamale pot refuza să transmită Comisiei, pentru luarea unei decizii, o cerere de remitere a acestei datorii, prezentată în temeiul articolelor 116 și 121 din acest cod, apreciind ele însele că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 119 și la articolul 120 din codul menționat.

43 Conform articolului 116 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, statul membru în cauză trebuie, în situațiile prevăzute de această dispoziție, să transmită dosarul Comisiei în cazul în care autoritățile vamale consideră că rambursarea sau remiterea ar trebui acordate în temeiul articolului 119 și al articolului 120 din acest cod.

44 Astfel, textul articolului 116 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii nu prevede o obligație a statelor membre de a transmite dosarul Comisiei în cazul în care autoritățile vamale consideră că rambursarea sau remiterea nu ar trebui acordate în temeiul articolului 119 și al articolului 120 din acest cod.

45 Atribuirea, în anumite împrejurări, a unei competențe de decizie Comisiei în materie de rambursare și de remitere are drept scop garantarea aplicării uniforme a dreptului Uniunii. Aceasta riscă să fie repusă în discuție în situațiile în care se dă curs unei cereri de rambursare sau de remitere, întrucât aprecierea pe care se poate întemeia un stat membru pentru a lua o decizie favorabilă riscă, în fapt, ca urmare a absenței probabile a oricărei acțiuni contencioase, să nu fie supusă unui control care să permită asigurarea unei aplicări uniforme a condițiilor impuse de legislația Uniunii. În schimb, situația este diferită în cazul în care autoritățile vamale refuză o cerere de rambursare sau de remitere, deoarece, în acest caz, persoana interesată are totdeauna posibilitatea să conteste o asemenea decizie la instanțele naționale, care, în caz de îndoială, pot adresa Curții o întrebare preliminară (a se vedea prin analogie Hotărârea din 20 noiembrie 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, punctele 62 și 63 și jurisprudența citată).

46 Se poate deduce atât din textul articolului 116 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii, cât și din finalitatea atribuirii competenței prevăzute de această dispoziție Comisiei că, în cazul în care autoritățile vamale consideră că nu sunt îndeplinite condițiile necesare pentru rambursare sau remitere în temeiul articolului 119 și al articolului120 din acest cod, ele nu sunt obligate să transmită Comisiei cererea de rambursare sau de remitere.

47 Această apreciere a autorităților vamale trebuie să se bazeze pe o analiză concretă a condițiilor speciale prevăzute la articolele 119 și 120 din Codul vamal al Uniunii. În temeiul acestor dispoziții, anumite circumstanțe specifice pot justifica scutirea unui debitor de bună-credință de plata unor taxe, chiar dacă acestea sunt, în principiu, exigibile.

48 Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 30 de mai sus, în cazul exercitării unei căi de atac împotriva unei decizii prin care se notifică o datorie vamală, articolul 121 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii nu impune autorităților vamale să suspende examinarea unei cereri de remitere introduse în paralel cu această cale de atac până la finalizarea procedurii căii de atac. Prin urmare, în stadiul actual al dreptului Uniunii, nu este exclus ca autoritățile vamale să adopte o decizie cu privire la cererea de remitere înainte de finalizarea acestei proceduri, luând în considerare, în

cadrul analizei menționate la punctele 46 și 47 de mai sus, constatările formulate într-o hotărâre judecătorească ce nu are caracter definitiv și care confirmă legalitatea deciziei prin care se notifică datoria vamală.

49 Ținând seama de ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la cea de a doua întrebare că articolul 116 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii trebuie interpretat în sensul că, în prezența unei decizii judecătorești care nu are caracter definitiv și care confirmă legalitatea unei datorii vamale, autoritățile vamale pot refuza să transmită Comisiei, pentru luarea unei decizii, o cerere de remitere a acestei datorii, prezentată în temeiul articolelor 116 și 121 din acest cod, apreciind ele însele că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 119 și la articolul 120 din codul menționat.

Cu privire la a treia întrebare

50 Dat fiind că a treia întrebare a fost adresată de instanța de trimitere doar în ipoteza în care răspunsul la a doua întrebare ar fi negativ, nu este necesar să se răspundă la aceasta.

Cu privire la cheltuielile de judecată

51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Tribunalului, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea, judecând în complet de cinci judecători)

declară:

1) Articolele 44 și 116, precum și articolul 121 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii

trebuie interpretate în sensul că

dreptul de a formula o cale de atac împotriva notificării unei datorii vamale în temeiul articolului 44 din acest regulament și dreptul de a prezenta o cerere de remitere a acestei datorii la autoritățile vamale în temeiul articolelor 116 și 121 din regulamentul menționat nu se exclud reciproc și că exercitarea dreptului la o cale de atac în fața unei autorități judiciare nu conduce la inadmisibilitatea unei cereri de remitere ulterioare, formulată înainte de terminarea procedurii judiciare.

2) Articolul 116 alineatul (3) din Regulamentul nr. 952/2013

trebuie interpretat în sensul că,

în prezența unei decizii judecătorești care nu are caracter definitiv și care confirmă legalitatea unei datorii vamale, autoritățile vamale pot refuza să transmită Comisiei,

pentru luarea unei decizii, o cerere de remitere a acestei datorii, prezentată în temeiul articolelor 116 și 121 din acest regulament, apreciind ele însele că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 119 și la articolul 120 din regulamentul menționat.

Sampol Pucurull Pynnä Laitenberger

Stancu Valasidis

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 18 noiembrie 2026.

Grefier ad-interim
T. Henze

Președintă
M. J. Costeira